

o směnné dohodě po případě bez exekučního titulu nelze k nim knihovně zapsati právo vlastnické pro Československý stát. Ostatně i z konceptu listiny o směnné dohodě, vlastníky směňových svobodných pozemků nepodepsaného, byli by tito vlastníci povinni provést svým nákladem jejich depuraci do dne knihovního provedení. Tu depuraci lze provést jedině v souhlase s osobami knihovně oprávněnými, nikoli však z moci úřední podle §§ 26 a 28 náhr. zák. č. 329/1920 ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n., kterážto ustanovení se vztahují na majetek státem podle zákona č. 215/1919 Sb. z. a n. z a b r a n ý, nikoli však na pozemky s m ě n o u z í s k a n é.

Čís. 16800.

Vliv mimořádných úlev poskytnutých zemědělcům vládními nařízeními č. 142/1934, 207/1934, 258/1934 a 250/1935 Sb. z. a n. na přednostní pořadí pojistných příspěvků vyměřených nemocenskými pojišťovnami.

Po dobu, po kterou uvedené ústavy nemohly hledíc na předpisy dotčených vládních nařízení vymáhati pojistné, staví se promlčení zákonného přednostního práva a nelze tuto dobu ani za účinnosti vládn. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. včítati do dvouleté po případě tříleté lhůty stanovené pro pojistné příspěvky (§ 265 zák. č. 76/1927 ve znění přílohy k vyhlášce č. 227/1936 Sb. z. a n., § 173 zák. č. 221/1924 ve znění přílohy k vyhlášce č. 189/1934 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 16. března 1938, R I 1639/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti ve vložkách č. 35, 88, 89 a 90 kat. území O., vyhověl odporu hypotekárního věřitele Spořitelního a záloženského spolku v P. proti přednostnímu přikázání nedoplatků pojistných příspěvků přihlášených k rozvrhu zemědělskou nemocenskou pojišťovnou v K. a nepřikázal jí nic na uvedené nedoplatky. **Rekursní soud** přikázal uvedeně nemocenské pojišťovně částku 3.331 Kč 40 h s 5% úroky od 11. června 1937 v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, aby o přikázání přihlášených nedoplatků na pojistných příspěvcích znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací stěžovatel nenapadá po právní stránce usnesení rekursního soudu, pokud jím v zásadě (ve smyslu plenárního rozhodnutí ze dne 23. února 1937, č. Pres 1762/36, Sb. n. s. 15841) přiznal zemědělské nemocenské pojišťovně nárok na přednostní uspokojení jejích vykonatelných pojistných příspěvků z vydražené nemovitosti. Napadá však, a to právem, jeho názor, pokud jím rekursní soud přiznal celou účto-

vanou, k rozvrhu přihlášenou částku, z toho důvodu, ježto proti její výši nebyl podán odpor.

Rekursní soud přehlíží, že exekučnímu soudci náleží, aby z úřadu zkoumal, zdali přihlášená pohledávka a nárok na její přednostní uspokojení jest předloženými listinami řádně doložen, po případě, že je z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů zřejmá jako podle práva platná a k uspokojení způsobila (§ 210 ex. ř.), takže není potřebí vznesení odporu některým z účastníků při nedostatečném doložení.

Náleželo tudíž i rekursnímu soudu, aby podle přihlášky a jejích dokladů o stavu pozemkové knihy z úřední povinnosti sám rozhodl, pokud jmenované pojišťovně zákonné přednostní právo ve smyslu § 173 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. ve znění příl. k min. vyhlášce č. 189/1934 Sb. z. a n. na účtovaných jí pohledávkách přísluší, zdali totiž účtované pojistné příspěvky s příslušenstvím spadají do dvouleté po případě tříleté lhůty v § 265 zák. o přímých daních uvedené.

Stěžovatelovo mínění, že úrokům z prodlení, upomínacím poplatkům a nákladům vztahujícím se na vymáhané pojistné příspěvky přednostní pořadí nenáleží, jest mylné, ježto jde o zákonné příslušenství těchto příspěvků, kterému podle cit. § 173 přísluší přednostní právo spolu s pojistným.

V § 259, odst. 5, zákona o přímých daních, jehož jest tu užití, se výslovně také jako příslušenství daně uvádějí: úroky z prodlení a náhrada nákladů upomínacích a exekučních.

Pokud dovolací stěžovatel uplatňuje, že v § 265 zákona o přímých daních stanovená dvouletá po př. tříletá lhůta jest pevně určenou nepřekročitelnou hranicí, jejíž rozšíření musilo by býti stanoveno zvláštním zákonem, takže jest mylný v přihlášce pojišťovny uvedený názor, že doba, po kterou prý následkem ustanovení vládních nařízení č. 142, 207 a 258/1935 a č. 250/1935 Sb. z. a n. po dobu od účinnosti uved. nař. č. 142/1934, t. j. od 16. července 1934 až do 1. dubna 1937 svoje pohledávky z pojistného na exekučním dlužníku vymáhati nemohla, se do zákonného dvouletí anebo tříletí nemůže započísti, jest hledíc na obsah dotčené přihlášky, domáhající se příkázání i pojistných příspěvků s příslušenstvím již od r. 1929 z části i knihovně zajištěných (viz vklad zástavního práva de pres 26. září 1936 č. d. 1664 č. j. E 2063/36), uvést toto:

Vládním nařízením z 13. července 1934, č. 142 Sb. z. a n., jež nabylo účinnosti dnem 16. července 1934, bylo v § 5 ustanoveno, že doba, po kterou podle řečeného nařízení nemohou býti pohledávky proti zemědělcům v okresech zvláště těžce postižených neúrodou (mezi kteréžto okresy náleží podle § 1 i politický okres Kadaň) vymáhány, nevčítá se do lhůt promlčecích ani do jiných lhůt, jejichž uplynutí jest spojeno pro věřitele s právní újmou.

Účinnost dotčeného vládního nařízení byla pak vládními nařízeními č. 207 a 258/1934 Sb. z. a n. prodloužena do 31. prosince 1935.

Vládním nařízením z 21. prosince 1935, č. 250 Sb. z. a n., jež na- bylo účinnosti dnem 1. ledna 1936, bylo v § 17, odst. 2, ustanoveno, že jde-li o pohledávky veřejnoprávních sociálně pojišťovacích ústavů na zaplacení pojistného, které se stalo splatným v roce 1935, přísluší zemědělcům v okresích zvláště těžce postižených neúro- dou úleva podle § 13 jen potud, že pohledávku jest zaplatiti ve dvou stejných splátkách nejpozději k 1. říjnu 1936 a k 1. dubnu 1937.

V příčině pojistného, splatného p ř e d rokem 1935, bylo by tudíž užiti zásady vyslovené v § 13 naposledy uvedeného vládního nařízení, poskytující dlužníku možnost i povinnost k pravidelným pololetním zú- ročitelným splátkám, počínajíc dnem 1. října 1936.

Hledíc na to, co shora uvedeno, mohla si pojišťovna, která teprve od 16. července 1934 nemohla vymáhati své pohledávky podle § 5 vlád- ního nařízení č. 142/1934 Sb. z. a n., připočísti k dvouleté lhůtě přede dnem příklepu, po kteroužto dobu jí zákonné právo přednostní ve smyslu § 265, odst. 1 a 3, zákona o přímých daních příslušelo, i onu dobu před 16. červencem 1934, po kterou jí bylo zákonem zakázáno vymá- hati ony pohledávky a po kteroužto dobu bylo promlčení jejich zákon- ného přednostního práva staveno.

Přísluší tedy zemědělské pojišťovně přednostní zákonné zástavní právo pro pojistné s p l a t n é o d 16. č e r v e n c e 1932. Dříve splatné pojistné nepožívá přednostního práva, ježto nebylo ve dvouleté lhůtě od splatnosti knihovně zajištěno. Co do úroků a poplatků exekučních pří- sluší jí stejné přednostní právo jen, pokud se vztahují na pojistné po- žívající přednostního zákonného zástavního práva v uvedeném rozsahu.

Musí proto rekursní soud zkoumati, které z přihlášených pohledávek na pojistném (jistině) spadají do uvedené doby, a co do úroků a po- platků musí zkoumati, zdali podaná přihláška a její doklady prokazují, že také tomuto příslušenství patří přednostní zákonné zástavní právo, totiž zdali účtované úroky plynou z pojistného požívajícího přednost- ního práva a zdali náklady vznikly vymáháním onoho pojistného. Pokud ovšem ony okolnosti nejsou zřejmé z přihlášky a dokladů, nebude je moci rekursní soud přikázati v přednostním pořadí. Ježto tak rekursní soud, vycházeje ze shora uvedeného mylného právního názoru, neučinil, bylo dovolacímu rekursu částečně vyhověno.

Čís. 16801.

I když podle smlouvy sjednané s majitelem kinematografické licence byl smluvce označen jako dodavatel filmů, jež si měl vypůjčovati od půjčoven vlastním jménem a na vlastní účet, nejde jen o smlouvu doda- vatelskou, nýbrž o zastřenou smlouvu o propachtování kinematografické licence, jestliže ve skutečnosti podle obsahu smlouvy provozoval smluvce biografický podnik na svůj vlastní účet a nebezpečí a hradil na veškeré